

Lukas Paltanavičius
Agronomas konsultantas, 21m.
MISIJA SIBIRAS'16

Dienoraštis

Mintys, kurios dar sukasi

Lukas Paltanavičius

Liepos 17 ir 18 d.

Minčių rytas

Naktis traukinyje, mintys apie dabartį, mintys apie ateinančius iššūkius ir laimę širdyje.

Gyvenu ir matau visus vaizdus tarsi filme. Kai kurie momentai tarsi sulėtėja, susilieja. O gal tik mano akiniai po lietaus aprasoję vis dar nesufokusuoja tikrosios realybės ir maišosi mano mintys su esamais vaizdiniais. Manau greitai šis žvilgsnis keisis ir gyvensiu dabartyje, praregėsiu protu, o ne vaizdu per kameros objektyvą.

Iš pradžių buvau nusiteikęs, kad išliksiu emociškai santūrus, tvirtas, tačiau susitikime prieš išvykimą žiūrėtas filmas apie Igarką smogė kaip netikėtai atskridusi bitė, kurios įgėlimas sukelia ir skausmą ir gal net paniką. Supratau, kad ši patirtis bus mano asmenybę keičianti. Pagyvensim, pamatysim.

Kaip rašyti dienoraštį? Kodėl tik dabar, kai jį rašau pradedu apie tai mąstyti? Kol kas minčių mėsmalė su kiaušiniu, tačiau ir česnakų, ir pipirų dar pridėsiu. Nors dar vienas iššūkis, jėga.

Traukinyje susipažinau su rusais trys merginos ir vienas vaikinai. Kaip nuostabu juos stebėti. Visi ištroškę pabendrauti, papasakoti savas istorijas. Kaip malonu, kai jie stengiasi išmokyti kalbėti rusiškai, ach pagyvenčiau metus, rašyčiau rusiškai. Bičiuliai rusai sako, kad Sibire angliškai niekas nesupras...

Nuotrauka su jų palinkėjimais!

Liepos 19d.

Naktis ambasadoje

Galų gale su kelėta dalyvių šiek tiek perėjome į asmeninius pokalbius. Visi kupini savų idėjų, tikslų ir paslapčių. Akyse matosi laukimas susipynęs su nerimu, nežinia ir amžinu budėjimu viduje, o tai kelia mažus nervinius tikus. Tarsi žiebtuvėlio bandymai įsižiebt, bet ugnelės dar nėra... Galbūt natūrali būseną, juk ir pats vis dar bandau suprasti kas gi čia vyksta aplinkui ir manyje. Nejaugi tikrai mes dabar Maskvos centre, gyvename apartamentuose kur kadaise Brazauskas turbūt ne vieną panašų pamąstymą gvildė. Kas mūsų laukia? Krentu ilsėtis, rytoj laukime netikėtumų.

P.S. Prologas pernelyg užsitęsęs, laukiame visi avantiūros, nes gyvenimas pernelyg gražus ir patogus.

Tyla prieš audrą. Nors dar tik antra naktis!

Liepos 20 d.

Maskva – Krasnojarskas – Igarka

Rytmetis. Nuostabiai trumpai pamiegojome... Sveriamės kuprines, dalinamės svoriu, be abejo mes ,vaikiniai, tampame kupranugariais, gal tik dėl to mus čia ir pasiėmė? Ak, vis tiek savybė skūstis ir vaidinti auką išlieka net dienoraštyje. Kuprinė sveria apie 20 kg, tiek kiek leidžia oro linijos tystis su savimi. Ne tiek ir daug, tad pasišokinėdamas nulekiu pusryčiauti.

Panašu, kad padorūs pusryčiai buvo paskutiniai. Igarkos iššūčiai artėja.

Atsimenu, kai pirmą kartą jaunystėje nukeliavau į Egiptą ir išlipus iš lėktuvo iškart užplūdo kitoniško gyvenimo banga. Jausmą kurį patirsiu turbūt bandau sutapatinti su esama patirtimi, todėl mes ne visada objektyviai galime įvertinti visas situacijas?

Sėdžiu lėktuve, šone esančios rusaitės nedraugiškos nenori bendrauti... Panašu, kad trečią kartą šiandien teks miegoti. Energijos pilna, kur ją panaudoti tame mūsų likimais žaidžiančiame lėktuve? Svarbiausia, nepramiegoti momento kai stiuardės dalina maistą. Susitariau su aplinkiniais, kad prikeltų, juk ketvirtą kartą pamiegot galiu ir vėliau.

Cha vis tiek mano socializavimosi instinktas prakalbina šone sėdinčią Krasnojarsko mylėtoją. Vien tik rusiškai, taip ilgai turbūt pirmą kartą gyvenime kalbėjau, nors ką kalbėjau neatsimenu. Baltomis eilėmis pasidalinome, vis tiek laimėjimas! Racionalus optimistas? Turbūt, kad dar ne visai...

Skrydžio į Igarką visai nepamenu, turbūt ir šeštą ir septintą kartą miegojau. Jau pavargau tik miegoti. Ai beje, dar pribudus supratau, kad maistas išdalintas, greitai pakalbinau stiuardą ir jis maloniai atnešė mano paketėlį. Pilvas pilnas, labanakt ir vėl.

Liepos 21 d.

Gyvenimas prie Jenisėjaus

Dabar 4 ryto lietuvišku laiku. Laiko zonose praleidom naktį ir vietos laiku darbo pradžia (8h). Laiko išradimas čia nebeveikia, iškart našta nukrito. Lėktuvas teoriškai buvo erdvėlaivis skrodžiantis laiko juostomis ir maišantis mūsų gyvenimo ritmą. Dingo nuolatinis įprotis domėtis ir žvilgčioti į mus supantį išradimą.

Jausmas Igarkoje panašus kokį minėjau ir ankščiau, tik čia tvyro ne atostogų dvasia, bet stipresnis gilesnis jausmas ir tai arčiau manęs. Kas visa tai yra, dar nesuprantu niekaip.

Greitai perpratome miestelį, aplankėm visas parduotuves, prisivalgėm sovietinių ledų. Kelionė laiku egzistuoja. Prisimenu kai buvau kelerių metų, kai visi būdavo kieme, sėdėdavo ant laiptų ir tiesiog egzistavo. Toks pats jausmas sėdint ant viešbučio pagriuvusių laiptų, aplink besigainiojant šunims ir kalbant apie skonius, kuriuos suteikė vietinė parduotuvė.

Įvyko pirmas mini balso pakėlimas komandoje, be abejo priežastis vėjo atnešama ir nunešama... Nesinori patirti to dar kartą, bet svarbu greitai sureaguoti ir toliau rasti būdus kaip ugdyti save. Kiti šio momento tikrai nepastebėjo, tad ir nedetalizuosiu kaip ir kada, tačiau viduje dar teks šį ramaus šuns sulojimą išanalizuoti.

Kaip elgtis? Toliau elgtis laisvai nepaisant gėdos jausmo ir kai kurių raminančių žvilgsnių iš aplink ar tapti ramiai rimtu? Be abejo, nesivaržysiu, laisvė vilioja labiau, nei pritaipimas.

Liepos 22 d.

Tėvynė Igarka

Kodėl dieną pabaigiu klausimu? Nes kitą akimirką atsakymas gali kisti, o ir vieno varianto negali būti? Tad gyventi ir neklausti?

Kol kas emocingiausias momentas ekspedicijoje, kai gatvėje besidairančius mieste mus užkalbino lietuviškai. Moters akys pasruvusios ašaromis, jos žodžiai ir, galimai, mintys plūduriuoja Igarkos namų sienose. Koks kontrastas, mes vaikščiojame tarsi siaubo filme visi bijodami kokio nors netikėto akibrokšto, o štai čia mus kviečia lietuviškai moteris ir jausmingai kalba apie jos gyvenimo džiaugsmus čia prie pat tamsiojo Jėnisėjaus. Ji pabrėžia – „man nerūpi pastatai, man jaudulį ir meilę kelia gamta“.

Liepos 23 d. ir Liepos 24 d.

Kažkuri diena, kažkuri valanda

Uodai kanda daugiau ir daugiau. Dabar sėdžiu ant malkų ir kenčiu gėlimus. Šiandien pajudėjome stipriai pirmyn. Rytoj gausime medieną, o gal ir ne...

Traumos tęsiasi, Arną su krūvina koja tysiu pora kilometrų iki keliuko, kur šiaip ne taip atsikrato važiuojanti konservų dėžutė ir pagriebia mūsų ligonį. Ot tai tau, tiek kentėjom, nesiprausėm, laukėm kelionės į pirtį, o dabar vonia tik Arno kojai.

Vieša maudykla tikrai nuostabi. Lubos aukštos, kvadratas kvadrato su kvadratiniais įdubimais ir laisvės statulos oksiduoto vario spalva tarsi iš romėnų laikų. Pirties dydis dar man neregėtas. O malonumas būti šiltame duše su šampūno pilna galva tampa dar viena laiko juodąja skylė mano gyvenime.

Išėjus lauke pučiantis vėjas sugrąžina į realybę, primena apie atsakomybę tęsti darbus. Tačiau prieš keliaudami namo užbėgame į parduotuvę ir pasidarome dar vieną puotą su sausainiais, bakalais, tarchūnu ir šokoladu.

Liepos 25 d.

Teks muštis?

Kur panos? Slėpkit mergas!

Išgirstu tokius žodžius bandau klausti kas, kaip, kodėl, bet atsimenu, kad tik bėgu per mišką, klausimus keliu toliau. Ir štai prie pat pelkės sutinkam du bičius, kurie ploni kaip ant daugiamečio įšalo augantys berželiai, tačiau užima erdvės kaip musė išskleidusi sparnus. Spjaudosi ir garsiai kvatoja, kaip smagu susipažinti su vietiniais! Pasirodo mediena atkeliavo ir jie mums maumedį pristatė. Stresas nuslūgsta, tačiau medienos užsidėjimas ant peties ir odos pasruvimas krauju priverčia susiprasti apie mūsų ekspedicijos tikslą. Puola tiek neviltis, tiek jėgų ir minčių antplūdis, nes tai dar vienas iššūkis, kurį mes įveiksime.

Dalis dienoraščio ant beržo tošies.

Liepos 26 d.

Dėl nuovargio nepajėgiau keletą dienų suregzti sakinių. Pastarųjų dienų nerimas dėl kryždirbystės verčia jaudintis...

Liepos 27 d.

Sausainių revoliucija!

Galų gale įvyko primas apsitrynimas, kuris tikrai privedė prie artimesnio kiekvieno komandos nario pojūčio ir komandos sutvirtinimo.

Iškėliau norą dėl sausainių... Gal čia pasireiškia hedonizmas, kai nori malonumo dabar ir nesijaudini dėl ateities. Bet jei suvalgysiu savo dviejų sausainių dozę dabar, o ne rytoj ryte ar tai koks nors provokavimas? Juk noriu tik šiek tiek cukraus savo kraujyje. Deja, iškilo nepasitikėjimas, kuris ir paskatino dar didesnę trintį. "O jei tu ir ryte suvalgysi porą sausainių?" iš pradžių juokas, paskui neviltis, bet finiše komandos pasidalinimas į tris grupes. Mažoji dalis prieš laisvę sausainiams, kiti neutralūs, o dar kiti kartu su manimi apsijuosę galvas bandanomis rodo palaikymą. Tai buvo kertinis momentas, kada galėjo išlysti visi praeities momentai ir turėti priežastį užimti tam tikrą atstovaujama pusę. Esu tikras, kad ši mini revoliucija paskatins ir kitus sukilimus iškilti į viešumą ir padrąsins kitus siekti ko jie tikisi.

Liepos 28 d.

Skundų diena

Dirbame, dirbame ir valgome, valgome. Rutina kuri sekina, darbo efektyvumo nėra, bus traumų.

Fizinis išsekimas veda link vidinio sprogo.

Pradžioje buvau iškalbingesnis, mano kompanionas nuovargis nemėgsta rašyti.

Kodėl prasti ir nekokybiški įrankiai? Kokybės trūkumas priveda prie ūsų alinimo ir laiko švaistymo.

Organizuotumo stygius. Neišnaudojame vienas kito galimybių ir privalumų. Bet velniai nematė, judame pirmyn!

Turime vakarinius šokius pokius ir linksmybes.

Liepos 29, 30, 31 d.

Sugrįžimas į realybę

Palengva prasideda sugrįžimas į realybę. Atsakomybė nepraleisti skrydžio, susirinkti daiktus ir apleisti mūsų jau pradėtą kurti stovyklavietės infrastruktūrą. Iki šaldytuve, kuris buvau prie

daugiamečio įšalo, iki tualete su dviem nukritusiais beržais, iki berželiai, kurie padėjo mūsų tautinei
dvasiai kyboti ore nuolatos, iki!